

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko P. S. A. w Ł.

o dodatek stażowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 16 marca 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 14 października 2021 r., sygn. akt IV Pa 16/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego P. S. A. w Ł. na rzecz powoda A. W. kwotę 1.350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 14 października 2021 r. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 29 stycznia 2021 r., zasądzającego od pozwanego P. w Ł. S.A. na rzecz powoda A. W. kwotę 10.612 zł tytułem dodatku za staż pracy w poprzednich zakładach pracy.

Od powyższego wyroku pozwany wywiódł skargę kasacyjną, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości. W podstawach skargi podniósł zarzut naruszenia przepisów postępowania: 1) art. 391 § 1 w związku z art. 378 § 1, art. 328 § 2 i art 382 k.p.c., polegające na pominięciu przez Sąd pierwszej i drugiej

instancji materiału zgromadzonego przez Sąd pierwszej instancji, a wszystkie pominięte dowody potwierdzają zawarcie między powodem a pracodawcą ustnego porozumienia zmieniającego, na które powód wyraził zgodę ustną, a następnie potwierdził ją *per facta concludentia* swoim zachowaniem przez kolejne 10 lat od likwidacji dodatku stażowego przez między innymi pobieranie rekompensaty za utracony staż obcy; 2) art. 477 zdanie pierwsze w związku z art. 194 k.p.c., przez brak prawidłowego wezwania odpowiedniego podmiotu do udziału w sprawie, co skutkuje nieważnością postępowania przed obiema instancjami: a) uznaniu, że powód chciał pozwać P. Spółkę Akcyjną w Ł., podczas gdy pozwał Prezesa Dyrektora P. S.A w Ł., co doprowadziło do zasądzenia roszczenia od P. w Ł. S.A, a powód wytoczył powództwo nie przeciwko spółce ale przeciwko osobie fizycznej – T. M., prezesowi P. w Ł. S.A, nie są to podmioty tożsame, o czym pełnomocnik pozwanego wspominał już w pierwszym piśmie - odpowiedzi na pozew i konsekwentnie podtrzymywał stanowisko aż do apelacji i przed Sądem Okręgowym, zaś powód nigdy nie cofnął pozwu przeciwko T. M., b) uznaniu przez Sąd, że wydanie zarządzenia z dnia 20 stycznia 2020 r. było prawidłowe i wystarczające do skutecznej modyfikacji powództwa, podczas gdy należało wydać nie zarządzenie na posiedzeniu niejawnym a postanowienie na rozprawie, ponieważ Sąd wbrew woli powoda i jego wyraźnej intencji błędnie określił pozwanego, t.j. niezgodnie z wolą powoda wyrażoną w piśmie z dnia 14 lutego 2020 r., zatem strona była pozbawiona możliwości obrony swych praw, co razem stanowi o nieważności postępowania a tym samym konieczności zniesienia postępowań obu instancji; 3) art. 391 § 1 w związku z art. 378 § 1, art. 328 § 2, art. 227 i art. 232 k.p.c., przez uznaniu za niewiarygodne zeznań powołanych świadków; 4) art. 391 § 1 w związku z art. 378 § 1, art. 328 § 2, art. 227, art. 235² § 1 pkt 5 i art. 235² § 1 pkt 4 k.p.c., przez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań powołanych przez pozwanego świadków. Ponadto skarżący podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego: 1) art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p., polegającego na uznaniu, że nie doszło do modyfikacji treści stosunku pracy *per facta concludentia*, podczas gdy zachowanie powoda po utracie prawa do dodatku za staż obcy wskazywało w sposób dostateczny na to, że powód wyraża zgodę na utratę dodatku, a mimo to Sąd uznał, że nie doszło do zawarcia porozumienia zmieniającego ustnego

dorozumianego; 2) art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 61 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 29 § 4 k.p., przez przyjęcie, że dla skutecznego zawarcia porozumienia zmieniającego warunki pracy i płacy pracownika oświadczenie stron powinno zostać; 3) art. 42 § 1-3 oraz art. 241¹³ § 2 k.p., polegające na jego błędnej wykładni i zastosowaniu tych przepisów w niniejszej sytuacji oraz uznaniu, że porozumienie zmieniające z dnia 14 października 2010 r. nie stanowi u pozwanego źródła prawa zgodnie z art. 9 k.p., podczas gdy wiązało ono pracodawcę, oraz przyjęcie, że jako niekorzystne dla pracowników musi ono być zawarte dopiero po wejściu w życie zmiany układu zbiorowego, co oznacza, że Sąd przyjął, iż mimo zawarcia porozumienia zbiorowego konieczne jest dodatkowo zawarcie z powodem wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy, a w tej kwestii nie ma jednolitego orzecznictwa.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu; ewentualnie o uchylenie wyroków w całości i zmianę zaskarżonego orzeczenia przez oddalenie powództwa w całości lub o zniesienie postępowań przed Sądami obu instancji w związku z nieważnością postępowania. Ponadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych,

We wniosku o przyjęci skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania, a także istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W uzasadnieniu wniosku podniósł, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego pojawiła się istotna rozbieżność dotycząca zasad zmian porozumień zbiorowych przez wprowadzenie regulacji mniej korzystnych dla pracowników. W części orzeczeń prezentowane jest stanowisko, że do dokonania takiej zmiany nie można stosować wypowiedzeń zmieniających, gdyż takowe „zarezerwowane” jest tylko do wypowiedzania warunków pracy i płacy wynikających z umowy o pracę. Niedopuszczalne jest stosowanie wypowiedzenia zmieniającego do wprowadzenia mniej korzystnych dla pracownika postanowień porozumienia zbiorowego (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia: 6 września 2012 r., II PK 29/12; z dnia 11 kwietnia

2007 r., II PK 268/06; z dnia 25 listopada 2004 r., III PK 57/04 i uchwała Sądu Najwyższego z 29 listopada 2005 r., II PZP 8/05). Drugie stanowisko opiera się na założeniu, że do wprowadzenia niekorzystnych dla pracowników zmian porozumienia zbiorowego konieczne jest dokonanie wypowiedzenia zmieniającego, a argumentowane jest to tezą, że ustawodawca traktuje układ zbiorowy pracy jako rodzaj porozumienia zbiorowego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2004 r., III PZP 3/04, wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 września 2016 r., I PK 207/15 z dnia 6 grudnia 2005 r., III PK 95/05,; z dnia 12 sierpnia 2004 r., III PK 38/04).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości stawki minimalnej wynikającej z norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Strona wnosząca skargę kasacyjną, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. określającym wymagania formalne tego środka zaskarżenia, powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do

rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty prawne świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniosku skarżący powołując się na naruszenie prawa procesowego, to jest art. 477 zdanie pierwsze w związku z art. 194 k.p.c. przez brak prawidłowego wezwania odpowiedniego podmiotu do udziału w sprawie, zarzucił, że doszło do nieważności postępowania przed obiema instancjami sądowymi. Nie wskazał jednak, która z podstaw nieważności zachodzi. Nadto odwołał się do przepisów regulujących postępowanie przed pierwszą instancją.

Wypada zatem przypomnieć, że skarga kasacyjna jest środkiem odwoławczym od orzeczeń sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Oznacza to, że kontrola kasacyjna dokonywana przez Sąd Najwyższy obejmuje stosowanie prawa - procesowego i materialnego - przez sąd drugiej instancji, jeśli zaś chodzi o naruszenia prawa popełnione przez sąd pierwszej instancji, to mogą one być podniesione w apelacji.

Wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może więc uzasadniać zarzutem nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji, albowiem Sąd Najwyższy rozpatrując skargę kasacyjną, nie jest władny w ramach bezpośredniej kontroli instancyjnej badać ważności (nieważności) postępowania przed sądem pierwszej instancji. Badanie takie - mające charakter pośredni - jest natomiast możliwe w sytuacji, gdy skarżący w ramach drugiej podstawy kasacyjnej zarzuca sądowi drugiej instancji naruszenie art. 378 § 1 w związku z art. 386 § 2 k.p.c., przez nieuwzględnienie nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji. Takie uchybienie sądu drugiej instancji może być jednak skuteczną podstawą skargi kasacyjnej tylko wówczas, gdy mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy przed sądem drugiej instancji (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998 nr 5, poz. 8; z dnia 20 lutego 1998 r.,

II CKN 600/97, OSP 1999 nr 3, poz. 58; z dnia 18 stycznia 2005 r., II PK 151/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 262; z dnia 15 września 2006 r., I PK 97/06, OSNP 2007 nr 17-18, poz. 251 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 maja 2014 r., II PK 10/14, LEX nr 2595853 i z dnia 30 czerwca 2020 r., IV CSK 706/19, LEX nr 3046236). Trzeba bowiem zważyć, że postępowanie apelacyjne jest kontynuacją postępowania przed sądem pierwszej instancji, co powoduje, iż wiele przypadków nieważności zachodzących przed sądem pierwszej instancji jest sanowanych w postępowaniu apelacyjnym, a co za tym idzie - traci rację bytu kwestionowanie orzeczenia sądu pierwszej instancji, jeżeli nie jest przy tym oparte na innych podstawach kasacyjnych. Nie ma zaś możliwości sanacji nieważności postępowania istniejącej z takich przyczyn przed sądem drugiej instancji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2018 r., III UK 35/17, LEX nr 2497574).

Skarżący upatruje nieważności postępowania w naruszeniu przez Sąd pierwszej instancji art. 477 zdanie pierwsze w związku z art. 194 k.p.c., przez brak prawidłowego wezwania odpowiedniego podmiotu do udziału w sprawie.

Prawdą jest, że w pozwie powód nieprecyzyjnie podał nazwę strony pozwanej jako „Dyrektor/Prezes T.M. P.S.A.”, jednak nieścisłość ta została skorygowana przez Sąd Rejonowy zarządzeniem z dnia 20 stycznia 2020 r. przez oznaczenie jako strony pozwanej P.S.A., gdyż z dołączonych do pozwu dokumentów jednoznacznie i bezspornie wynikało, że w dniu wniesienia pozwu powód był zatrudniony w tym przedsiębiorstwie i ten podmiot był jego pracodawcą (k. 5 uzasadnienia wyroku). Zarówno pozew, jak i zawiadomienia o terminach rozpraw były doręczane temu podmiotowi. Postępowanie toczyło się zatem z udziałem prawidłowo oznaczonej strony (to jest P.S.A.) i wobec tak określonej strony zapadły wyroki Sądów pierwszej i drugiej instancji. Od początku procesu powód nie miał zresztą żadnych wątpliwości, z kim toczy spór sądowy.

W niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z mylnym wskazaniem podmiotu mającego wystąpić w roli pozwanego, a jedynie z oczywistą niedokładnością w dookreśleniu strony pozwanej. Należy odróżnić niewłaściwe oznaczenie strony od niewłaściwego doboru podmiotów procesu. W sytuacji gdy powód prawidłowo oznaczył podmiot będący stroną procesu, lecz dokonał złego jego wyboru w świetle prawa materialnego, to do usunięcia tej wady może dojść

przez odwołanie czynności procesowej albo w drodze podmiotowego przekształcenia (art. 194-198 k.p.c.). Natomiast w razie niewłaściwego oznaczenia strony, naprawienie wady następuje w trybie sprostowania owego oznaczenia. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 września 2008 r., II PK 16/2008 (OSNP 2010 nr 3-4, poz. 39), oczywiście niedokładne (mylne) wniesienie odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę przeciwko podmiotowi niebędącemu pracodawcą może być usunięte przez sąd pracy jako oczywista niedokładność w oznaczeniu pozwanego pracodawcy (art. 130 § 1 zd. 2 w związku z art. 467 k.p.c.), jeżeli pracownik potwierdził zweryfikowany sposób oznaczenia strony pozwanej. Takie sprostowanie nie wymaga cofnięcia skutecznego i terminowo złożonego odwołania ani podmiotowego przekształcenia powództwa (art. 477 w związku z art. 194 § 1 i 3 k.p.c.). W takich okolicznościach sąd pracy, w ramach wstępnego badania sprawy (art. 467 k.p.c.), winien wyjaśnić rzeczywiste intencje powoda i umożliwić usunięcie wady oznaczenia strony w celu nadania prawidłowego biegu wniesionemu pozwowi. Sąd pracy nie może w tym zakresie wykazywać postawy biernej i powinien skorzystać z możliwości wskazanych w art. 467 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2008 r., II PK 16/08, OSNP 2010 nr 3-4, poz. 39 oraz postanowienie z dnia 9 sierpnia 2000 r., I CKN 749/2000, niepublikowane). W doktrynie zauważa się, że przepisy art. 467 i art. 477 k.p.c. nie tylko zezwalają sądowi pracy na podejmowanie czynności opisanych w normach prawnych w przepisach tych zawartych, ale wręcz nakazują ich dokonanie w celu realizacji procesowej zasady ochrony interesów pracowniczych. Z zasadą tą wiążą się przepisy o kosztach w sprawach pracowniczych, ale także reguły dotyczące odmiennej pozycji pracownika jako powoda w procesie w porównaniu z innymi osobami dochodzącymi swych praw przed sądem. Reguły te odnoszą się w szczególności do konieczności wstępnego badania sprawy, wzywania z urzędu do udziału w sprawie, zgłaszania roszczeń, niedorozumialności odrzucenia pozwu etc. (K. W. Baran (w:) Zarys systemu prawa pracy, W-wa 2010, s. 722, 723).

We wniosku o przyjęci skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się również na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to jest istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365 i z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na rozbieżności w orzecznictwie wymaga ponadto przytoczenia i poddania analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że różnice w orzecznictwie mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego. Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124). Twierdzenie o występowaniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących owo zagadnienie. Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich

wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Skarżący nie wykazał powołanej przesłanki przedsądu. Przytoczone przez skarżącego orzeczenia nie uzasadniają istnienia rozbieżności orzeczniczej odnoszącej się do zasad zmian porozumień zbiorowych przez wprowadzenie regulacji mniej korzystnych dla pracowników. Pierwsza grupa orzeczeń odnosi się do zmiany warunków pracy i płacy zagwarantowanych w pakietach socjalnych i tu prezentowane jest stanowisko o niemożności stosowania wypowiedzeń zmieniających. Natomiast druga grupa orzeczeń dotyczy trybu wprowadzenia niekorzystnych warunków pracy i płacy wynikających ze zmienionego układu zbiorowego pracy.

W judykaturze Sądu Najwyższego ugruntowana jest wykładnia, w myśl której postanowienia normatywne porozumienia zbiorowego (np. pakietu socjalnego) nie mogą zostać wypowiedziane pracownikowi na podstawie art. 42 lub art. 214¹³ § 2 k.p. jako niedotyczące warunków pracy lub płacy wynikających z umowy o pracę lub układu zbiorowego pracy. Przyjmuje się, że przepisy dotyczące układów zbiorowych, mające charakter wyjątków, nie mogą być w drodze analogii przenoszone na inne porozumienia zbiorowe. Tak więc art. 214¹³ § 2 k.p. nie ma zastosowania do pakietu społecznego (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 września 2012 r., II PK 29/12, LEX nr 1350603; z dnia 11 kwietnia 2007 r., II PK 268/06, LEX nr 898855; z dnia 25 lutego 2009 r., II PK 184/08, LEX nr 736729). W motywach tych judykatów Sąd Najwyższy wyjaśnia, że art. 214¹³ § 2 k.p. nakazujący stosowanie wypowiedzenia zmieniającego do zmiany warunków pracy i płacy wynikających z układu zbiorowego pracy, jest wyjątkiem od ustanowionej w art. 42 k.p. zasady, iż wypowiedzenie warunków pracy i płacy ma zastosowanie tylko do warunków pracy i płacy wynikających z umowy o pracę. Rozszerzenie jego stosowania na pakiety socjalne jest zatem nieuzasadnione. Brak konieczności

stosowania tego przepisu do pakietów socjalnych wynika również z pełnienia przez porozumienia zbiorowe (w tym pakiety socjalne) odmiennych funkcji niż układy zbiorowe pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2018 r., II PK 147/17, OSNP 2019 nr 4, poz. 41).

W przedmiotowej sprawie nie mamy jednak do czynienia z pakietem socjalnym, którego dotyczą powołane przez skarżącego judykaty, lecz z układem zbiorowym pracy, do którego wprost odnosi się regulacja zawarta w przepisach Kodeksu pracy normującej kwestię skutków prawnych wejścia w życie nowego układu zbiorowego pracy lub jego zmiany. Sąd Rejonowy ustalił bowiem, że na podstawie § 16 obowiązującego u strony pozwanej ZUZP powód był uprawniony do otrzymywania dodatku za staż pracy w poprzednich zakładach pracy, gdyż ZUZP wszedł w życie od 6 czerwca 2002 r., zaś powód pozostawał w tej dacie pracownikiem pozwanego i został objęty zapisami tego Układu. Po 1 stycznia 2011 r. nastąpiła zmiana ZUZP polegająca między innymi na wyeliminowaniu wypłaty świadczenia określanego jako dodatek za staż obcy.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, zgodnie z art. 241¹³ § 2 zdanie 1 k.p. zmiana ZUZP dokonana Protokołem Dodatkowym Nr 2 w części zaprzestania wypłaty dodatku za staż obcy była dla powoda niekorzystna, a pozwany po 31 grudnia 2010 r. nie zmodyfikował treści stosunku pracy powoda w drodze wypowiedzenia zmieniającego. Ponadto pozwany nie udowodnił, aby w tej dacie lub w dacie późniejszej zawarł z powodem wymagane przez przepisy Kodeksu pracy porozumienie w zakresie dodatku za staż obcy. W tej sytuacji powodowi należy się wynagrodzenie w wysokości 10.612 zł tytułem spornego dodatku stażowego. Sąd odwoławczy w pełni zaaprobował zarówno ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji, jak i ich prawną ocenę i nie znalazł uzasadnienia dla stawianych w apelacji pozwanego zarzutów.

Wobec niewykazania przez skarżącego istnienia powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

